

крѣпко напада. А кога-то той е учинилъ неправдѣ и извържилъ моралъ, тоя моралъ, кой-то е олицетворенъ въ свята образъ на отечество-то ни, тогасъ трѣбва да го гонимъ съ всичкѣ ревность. Да ся търпи зло-то, слабостъ, мягкостъ, покорность, въ таквъ случай съ смъртенъ грѣхъ.

Тыя бѣхъ поводъ на Ясенево-то желаніе, на неговж-тѣ мързость и ненависть.

Мразеше зло-то; зашто-то зло-то му ся прѣдставляваше въ всичко, што бѣ на пѣтя на българекж-тѣ независимость. Затова и изгуби той тутакси наклонность-тѣ на голѣмцы-ты и станж прѣдмѣтъ на непрятны за него прѣсѣды отъ странж на цариградскы-ты Българи. Тѣи не можахъ да разумѣють, какъ така високо роденъ, богатъ и младъ человекъ да не мари за блистаніе-то на свѣтлость-тѣ, коя-то окржжаваше царскыя престолъ. А никой и не помышляваше, какво тоя същый царь държи ключеве-ты отъ оковы-ты, въ кои-то Гърція е хвърлила Българіѣж.

Нъ колко-то отбѣгвахъ отъ Ясеня, толкось повече ся лѣпяхъ о Петра. Неговий-тѣ прятенъ характеръ, разборность, коя-то ся съдържеше въ попущане, както и негово-то отричане отъ службѣ, задобы му сѣрдце-то на всякого. На коморника наистинж ся не видяше пѣтно това родолюбіе и казваше на своя сестринець да го избіе изъ главж-тѣ и сѣрдце-то си, и съ това ще му бѣде по-легко да разбере комбинаціи-ты на етикета; нъ пакъ търпѣше, особно кога-то Исаакъ II по приимане-то на тържественнж аудіенціѣж прѣдставенаго Петра, рѣче това:

— Обычамъ свои-ты подданицы Българи, не затова, ако и да съ Българе, нъ само затова, зашто-то съ наистинж Българе.

Тыя думы грѣмихъ по Цариградъ, като политиченъ